

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταρτον δριθιμουμην χρόνον,
κι' Έδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Δεκάτη και τετάρτη
τοῦ παλιμδοῦλου Μάρτη.

Έτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Έτημ-Πασσά γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Έξακόσα και δεκαοκτώ
κι' ἕνα χάλι καθ' ὅλα φρικτό.

**Κλαίει λυπημένη ῥίμα
'στοῦ Φιλιμόνος τὸ μνημα.**

Εἶχε πάψει τῆς Ἀθήνας τὸ γλυκοκαλο παιδί
λιγυρά νὰ κλαιδῆ,
και μιὰ Δόξα τῶν Ἀγώνων, ποὺ δὲν ἔφάνηκε γιὰ χρόνους,
ἔκοβε κοτίνου κλώνους
γιὰ τὸν πρώτο τῆς ἐργάτη, γιὰ τοῦ λόγου τὸν μαγνήτη,
και τῆς πένας τὸν τεχνίτη.

Ἄγιος ἔδιδε κειρὸς
κι' ἦλθε χρόνος θλιβερός,
και τὴν Δόξα μαυροφόρα τὴν ἐκούταζε νὰ σκύβη
'στὴν ἀσπράδα τοῦ μαρμάρου μάρμαρο σὰν τὴν Νιόβη,
και τὸ πρόσωπο τὴν εἶδε μὲ τὰ χέρια νὰ τὸ κρύβη,
και κυπαρισσιῶν κλωνάρια γιὰ τὸ Στάδιο νὰ κόβη.

Κι' ἔκλινε κι' αὐτὸς μαζί τῆς καλλιστέφανη κορφή
κι' ἔλλαξε θανάτου χρώμα τὴν πανόρηα τὴν μορφή,
κι' ἔκλαψε μὲ μαθρο κλάμμα τιμημένων χρόνων Μόδσα
μιὰ τμὴ βασανισμένη, μιὰ ζωὴ πολυκαθοδσα,
ποὺ τὴν ὕστερη τὴν ὠρα γιὰ παράσημο σταυροῦ
τῆς ἰθάλαν σταυρωμένα τὰ θεῶ χέρια τοῦ νεκροῦ.

